

Marliese Aroldová

Sheila, dcera delfínů

Návrat do Atlantidy

CPRESS

Sheila, dcera delfínů: Návrat do Atlantidy

Vyšlo také v tištěné verzi

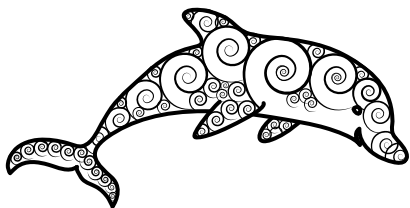
Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

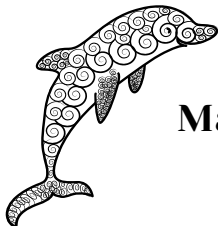
Marliese Aroldová
Sheila, dcera delfínů: Návrat do Atlantidy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

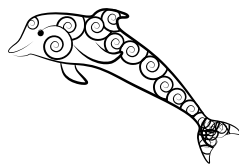

Sheila, dcera delfínů
Návrat
do Atlantidy

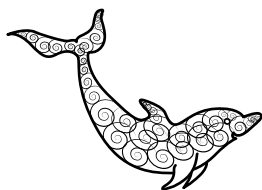
Marliese Aroldová

Marliese Aroidová, narozená 1958 v Erlenbachu nad Mohanem, byla už jako dítě velkou milovnicí knih a brzy zjistila, že neexistuje nic krásnějšího, než psát příběhy. Po maturitě vystudovala knihovnictví a specializovala se na oblast dětské literatury. V roce 1983 vyšla její první kniha, po které následovaly mnohé další. Postupně se proslavila, doma i ve světě, jako autorka nápaditých příběhů plných fantazie. Její knihy byly přeloženy přibližně do dvaceti jazyků.

*O začátcích dobrodružství Sheily a Maria
se můžete dočíst v knize*

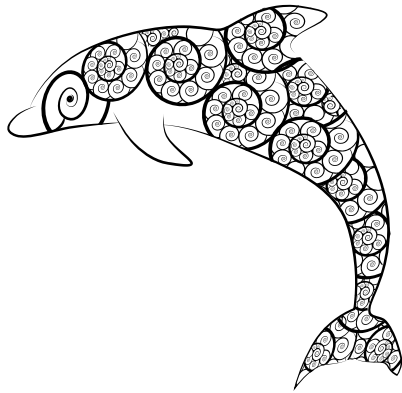
**Sheila, dcera delfínů
Tajemství Atlantidy.**

Až budeš číst tyto řádky, budu už mrtvý. Měli jsme spolu velké plány, ty a já. Vždy jsi mě podporoval. Za to jsem tě chtěl odměnit a učinit tě knížetem. Jistě jsi teď zklamán, že svou odměnu už nedostaneš. Mýlíš se, můj příteli. Ještě není všemu konec. Můžeš mě znovu přivést k životu. V přiložené hnědé obálce stojí vše, co pro to musíš udělat.

Brzy na viděnou,
Zaidon

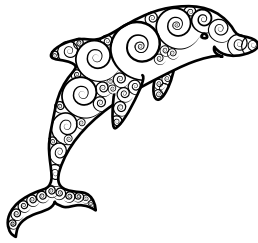
Obsah

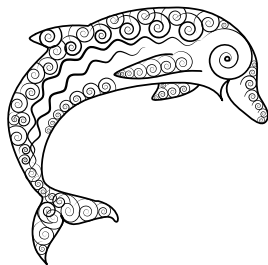
Část první	13
<i>Kapitola 1.</i> Zlodějka	14
<i>Kapitola 2.</i> Ohrožený ráj	24
<i>Kapitola 3.</i> Delfínovo poselství	37
<i>Kapitola 4.</i> Přípravy na cestu	43
<i>Kapitola 5.</i> Čekání na Maria	48
<i>Kapitola 6.</i> Brána světa	56
<i>Kapitola 7.</i> Strach o Sheilu	61
<i>Kapitola 8.</i> Chrám času	66
<i>Kapitola 9.</i> Srdce minulosti	74
<i>Kapitola 10.</i> Přepadení	79
<i>Kapitola 11.</i> Překvapivé setkání	85
Část druhá	95
<i>Kapitola 1.</i> Atlantská sběračka mušlí	96
<i>Kapitola 2.</i> Slepá věštkyň	104

<i>Kapitola 3.</i> Setkání s měsíčním strážcem	108
<i>Kapitola 4.</i> V Dolním městě	114
<i>Kapitola 5.</i> Zakázané vědění	120
<i>Kapitola 6.</i> Falešná hra	128
<i>Kapitola 7.</i> Oheň a voda	140
<i>Kapitola 8.</i> Zákeřná past	143
<i>Kapitola 9.</i> Třinácté přikázání	153
<i>Kapitola 10.</i> Shakina lítost	159
<i>Kapitola 11.</i> Fenolf se rozhoduje	165
<i>Kapitola 12.</i> Nebezpečný plán	181
<i>Kapitola 13.</i> Atlantský labyrint	191
<i>Kapitola 14.</i> Útěk z vězení	210
<i>Kapitola 15.</i> V tajném úkrytu	225
<i>Kapitola 16.</i> Zaidonova magie	239
<i>Kapitola 17.</i> Novinky	251
<i>Kapitola 18.</i> V knížecím paláci	262

<i>Kapitola 19.</i>	
Srdce Atlantidy	274
<i>Kapitola 20.</i>	
Tajuplný cizinec	283
<i>Kapitola 21.</i>	
Odhalení	290
<i>Kapitola 22.</i>	
Nevěstin falešný otec	297
<i>Kapitola 23.</i>	
Zánik	308
<i>Kapitola 24.</i>	
Těžké rozhodování	318
<i>Kapitola 25.</i>	
Prorocství	334
Část třetí	337
<i>Kapitola 1.</i>	
Houba Saah-Raa	338
<i>Kapitola 2.</i>	
Boj s bradavičnatou chobotnicí	345
<i>Kapitola 3.</i>	
Návrat do Talany	352
<i>Kapitola 4.</i>	
Rozloučení	362
Mořský slovníček	374

Část první

*Dva delfíni bez ustání
Srdce času věrně chrání.
Když Atlantida daleko je,
pomoci může magie.*

Kapitola 1. **Zlodějka**

Sheila ještě nikdy nic neukradla.

Majitel obchůdku se starožitnostmi ji nedůvěřivě pozoroval, zatímco se v krámku rozhlížela. Byla tu už před dvěma dny a chtěla vědět, kolik stojí hrací skříňka s delfíny vystavená ve výloze.

„Dvě stě čtrnáct euro.“

„Oh.“

Tolik peněz neměla a ani by je v blízké době nedokázala sehnat. A do Vánoc bude hrací skříňka jistě prodaná.

Od té chvíle, kdy ji Sheila poprvé spatřila, věděla, že ji za každou cenu musí mít. Nejenom, že byla překrásná. Víko zlaté krabičky zdobili dva skákající delfíni. Když člověk natáhl strojek, ozvala se líbezná melodie a delfíni se začali točit. Přitom se jejich zlatá těla krásně blýskala.

Sheila delfíny milovala a doma ve svém pokoji měla už celou sbírku jejich figurek a obrázků. Maminka se kvůli tomu někdy zlobila. To když chtěla utřít prach, a hrozila pak Sheile, že jednoho dne sbalí všechny ty krámy do krabice a vyhodí je.

Tato hrací skříňka však byla úplně jiná než figurky doma. Sheila měla pocit, že v ní něco vyvolává.

Když se při první návštěvě obchodu dotkla prsty delfínů, zdálo se jí, že se jí v mysli zablýskla nějaká vzpomínka. Nedokázala ale přesně rozpoznat, co to bylo.

Sheila se do těch míst často nedostala, ale dnes šla schválně ze školy domů oklikou, aby se ujistila, že hrací skříňka ještě stále stojí ve výkladní skříni. Po krátkém rozmýšlení opět vkročila do krámků, v naději, že obchodník strojek znovu natáhne a ona se bude moci dotknout delfínů.

„No, tak si tu skříňku přece jen koupíš?“ zeptal se muž, který Sheilu hned poznal.

„Ne. Ano... ale nemám tolik peněz.“

Prodavač vytáhl hrací skříňku z výlohy. „Darovat ti ji nemůžu.“ Vypadal, že očekává Sheilin odchod.

„Ehm... Můžu se ještě trochu rozhlédnout?“ zeptala se Sheila. Třeba objeví něco podobného, co nebude stát tolik peněz. Hluboko v srdci však věděla, že chce pouze tuto jedinou hrací skříňku.

„Samozřejmě.“

Po očku ji sledoval. Sheila se cítila nesvá. Nerozhodně přistoupila k regálu s levnými řetízky a náramky a nechala jeden plastový náhrdelník proklouznout mezi prsty.

V tom okamžiku zazvonil v krámu telefon. Majitel zmizel za zeleným sametovým závěsem a Sheila slyšela, jak hovoří s volající osobou.

„Hrací skříňka s delfíny? – Ano, ta tu ještě je.“

Sheilino srdce se rozbušilo, okamžitě náhrdelník pustila.

„Pozitíí? Dobře, tak já vám ji odložím. Dvě stě čtrnáct euro. Ano, můžete u mě platit i kartou.“

Od toho okamžiku se všechno odehrálo rychlostí blesku. Sheila přiskočila k výloze, popadla hrací skříňku

a strčila si ji pod bundu. Pak chvatně rozrazila dveře obchodu a vyběhla ven.

Pádila po chodníku, až jí začalo píchat v boku. Stěží mohla popadnout dech. Teprve potom se, těžce dýchající, zastavila a otočila.

Za ní nebyl nikdo vidět. V případě, že ji prodavač pronásledoval, tak se jí podařilo upláchnout.

Sheila se vyčerpaně opřela o domovní zeď. Co to udělala? Ohmatala hrací skříňku a pomalu ji vytáhla zpod bundy. Když držela to malé umělecké dílo v ruce, rozlil se v ní pocit štěstí. Ti krásní delfíni! Zároveň měla neuvěřitelně špatné svědomí. Ona tu skříňku opravdu ukradla! Ale když ji jednoduše musela mít, bezpodmínečně! Nemohla dopustit, aby ji koupil někdo jiný.

Opatrně vsunula skříňku s delfíny do batohu. Když se vydala na cestu domů, cítila pálení na hrudi. Je z ní zlodějka! Podá majitel starožitnictví trestní oznámení? Určitě. Věděl přeci, že jako pachatelka přichází do úvahy pouze ona. A jistě si velmi dobře zapamatoval její obličej.

V nejbližší době se musí této oblasti nutně vyhnout.

Přesto svého činu nelitovala. Z nějakého důvodu patřila hrací skříňka k ní a Sheila se nedokázala zbavit pocitu, že pro ni ještě bude velmi důležitá.

Poté, co se minulé léto stalo tolik neuvěřitelného a báječného, vrátila se do Sheilina života všednost. Někdy jí přišlo, jako by se jí všechna ta dobrodružství jen zdála. Ale Gavino, její otec, který teď žil s ní a s její matkou, byl nejlepším důkazem toho, že se vše skutečně stalo.

Sheila došla k domovním dveřím, vytáhla klíč z kapsy bundy a otevřela dveře. Na schodišti to vonělo po leštičím vosku a teplém jídle. Bydleli ve čtvrtém poschodí – sedmdesát dva schodů. Dům byl starý a schody vrzaly, když po nich Sheila utíkala nahoru. Snad na ní ta krádež nebude poznat. Neměla tušení, co by měla matce říct. Sabrina by jí nikdy neuvěřila, že tu hrací skříňku prostě musela ukrást...

Sheila už chtěla vsunout klíč do dveří od bytu, když se náhle samy otevřely. Její otec stál před ní a vítal ji s úsměvem.

„Bezva, že už jsi tu, Sheilo.“

„Ahoj, Gavino,“ odpověděla Sheila. Nikdy mu neřekla táto nebo tati. Vyrůstala třináct let bez otce a jen stěží si zvykala na to, že je to teď jinak. Kromě toho vypadal Gavino tak mladě – příliš mladě na to, aby měl tak velkou dceru. Mnoho lidí ho proto považovalo za Sheilina staršího bratra. Její spolužačka Kristin se dnes ve škole ptala, zda je pravda, že si Sheilina maminka z Itálie přivezla mladičkého přítele.

„Ze Sardinie,“ opravila ji Sheila.

„Takže je to pravda? On u vás bydlí?“

Sheila pokrčila rameny. Ať si Kristin myslí, co chce. Pravdu by jí tak jako tak nikdo neuvěřil.

Je to můj otec a je tak mladý, protože byl třináct let proměněn ve zkamenělého delfína.

To znělo příliš fantasticky. Ale přesně tak to bylo a Gavino měl velké problémy, protože mu tato část jeho života chyběla. Kromě toho opustil svůj domov a bydlel

teď se Sheilou a její matkou v Hamburku. Sheila měla stále více dojem, že její otec není obzvláště šťastný a že prahne po moři.

Ona to cítila podobně. Ještě nikdy nezažila tak vzrušující léto jako tento rok. Věděla teď, že je od svého narození spojena s mořem, stejně jako její otec. Oba dva byli tuláci moře – lidé, kteří se umí proměňovat v delfíny. Skoro každou noc snila o tom, že je zase delfínem. Spolu s Mariem, s nímž se seznámila na Sardinii, brázdí oceány...

„Vařil jsem,“ řekl Gavino a vytrhl Sheilu z jejích myšlenek. „Můžeme hned jíst. Máme makaróny s olivovým pestem. Maminka volala, že přijde trochu později.“

Sheila kývla hlavou, pověsila si bundu na věšák a zmizela v koupelně, aby si umyla ruce. V poslední době dělala maminka v obchodě s obuví často přesčas. Nutně potřebovali peníze, protože teď byli tři.

V malé kuchyni vládl chaos. Gavino uměl vařit velmi chutně, ale následně to kolem vypadalo jako na bojovém poli.

Při jídle toho moc nenamluvili. Gavino se každou chvíli podíval k oknu. Venku se zatáhlo, obloha byla tmavá a šedivá.

Vypadalo to, že příjemné vlahé dny jsou už nadobro pryč. Zítra je první listopad. Před nimi stojí dlouhé, pochmurné měsíce. Sheila vzlykla. Toužila po létě.

„Myslím, že to takto nejde,“ řekl z ničeho nic Gavino.

Sheila sebou trhla. Cítila se odhalena. Odkud Gavino věděl, že hrací skříňku ukradla? Krev jí stoupala do tváří. Neodvažovala se na svého otce podívat. Horečně přemýšlela, co má říct.

Bylo to, jako by mě ta skříňka volala! Musela jsem ji prostě vzít!

„Chci říct, že to s námi takto dál nejde,“ pokračoval Gavino a Sheila pochopila, že mluvil o něčem zcela jiném. „Zůstat tu navždy. Připadám si tu jako host. A na hosta jsem už zůstal příliš dlouho.“

Sheila upustila vidličku. „Ale ty přece patříš k rodině!“ protestovala. „Jsi můj otec!“

„To je pravda,“ pronesl tiše Gavino a na chvíli se odmlčel. „Nechci, abys mě pochopila špatně,“ řekl poté. „Mám tě moc rád a jsem šťastný a pyšný, že mám dceru jako ty. A miluji tvou matku stejně tak silně jako první den.“ Polkl. „Přesto tohle není můj svět, Sheilo.“

I když ji jeho slova bolela, dokázala svého otce pochopit. Gavino ve svém životě nedělal nic jiného, než že vyjížděl na malém člunu na moře a lovil ryby – stejně jako už jeho otec a jeho dědeček.

Jednoho dne se Gavino seznámil se Sheilinou matkou, která byla právě se svou kamarádkou na dovolené na Sardinii. Sabrina a Gavino se do sebe ihned zamilovali, ale pak Gavino zničehonic zmizel. Sabrina si myslela, že už ji nemá rád. Smutná a zklamaná se vrátila do Německa a za několik měsíců se narodila Sheila.

Až toto léto vyšlo najevo, co se skutečně stalo. Gavino tenkrát Sabrinu neopustil ze své vůle. Jeden

strašlivý stařec jménem Zaidon, který ovládal magické síly, jej povolal do svých služeb a následně ho nechal zkamenět, to když mu Gavino odepřel poslušnost.

Gavino nazýval čas, který strávil jako zkamenělý delfín na dně moře, *obdobím šedi*.

„Cítil jsem se tak prázdný,“ vyprávěl. „Všechno bylo strnulé, nemohl jsem se pohnout. Mé srdce se zastavilo a s ním i čas. Bylo to jedno velké šedé nic.“

Sheila se pokoušela představit si ono nic. Viděla před sebou samou mlhu, která neměla žádný začátek ani konec. Člověk tam mohl donekonečna bloudit, aniž by došel k nějakému cíli.

Muselo to být strašné. Jak jen mohl Zaidon něco takového jejímu otci udělat! Gavino však nebyl jediný, koho proměnil v kámen. Nespočet tuláků moře muselo sdílet stejný osud. Sheila bezděky sevřela ruku v pěst. I když byl teď Zaidon mrtvý, pokaždé když si na něj vzpomněla, ji popadl vztek.

„Možná bych se měl vrátit na Sardinii,“ řekl náhle Gavino. Položil vidličku vedle talíře. Zbytek jeho jídla byl už dávno studený.

„Pak pojedu s tebou,“ zareagovala ihned Sheila.

Ve stejném okamžiku uslyšeli, jak někdo otvírá domovní dveře. Dovnitř vstoupila Sabrina, obtěžkána nákupními taškami, které odložila v chodbě. Vysvlékla si bundu, vyzula boty a vešla do kuchyně.

„Ahoj, vy dva.“ Usmála se a políbila nejdřív Sheilu a pak Gavina. „Udělala jsem nákup už na víkend. Doufám, že jste mi nechali ještě něco od oběda.“ Vypadala unaveně.

„V hrnci jsou ještě makaróny,“ odpověděl Gavino, ale Sabrina se už obrátila na Sheilu.

„Jak bylo ve škole?“

„Jako vždycky,“ zamumlala Sheila. Nejraději by dodala: „A každý den je to horší.“

Její matka neměla vůbec ponětí, co se tam odehrávalo a že se Sheila musí hodně přemáhat, aby nechodila za školu. Již dříve se cítila vyloučená, ale od léta byl ten pocit ještě mnohem silnější. Teď věděla, že je skutečně *jiná* než její spolužáci. Tulačka moře, potomek obyvatel Atlantidy...

„A jak jsi ty strávil dopoledne?“ zeptala se Sabrina Gavina.

Pokrčil rameny. „V novinách opět nic nebylo.“

Sheila věděla, že její otec hledal práci. Moc nadějně to pro něj nevypadalo.

Poptával se už na rybím trhu, ale tam ho prý také není potřeba, i když byl připraven vzít jakoukoliv práci. Dokonce by ochotně skládal bedny nebo zametal odpadky.

„Mohl jsi vysát v obýváku,“ řekla nyní Sabrina. Odhodila si nervózně pramen vlasů z čela. Její pohled padl na koš s odpadky, který přetékal. „Nebo alespoň vynést smetí. Alespoň to.“

„Promiň.“ Gavinův hlas zněl smutně. „Nedošlo mi to.“

Sheila si všimla, jak matka sevřela rty, začala beze slova vytahovat nákup z tašky a uklízet ho do malé spížky. Gavino jí s tím chtěl pomoci, ale ona jen zakroutila hlavou.

„Nech to, stejně nevíš, kam ty věci přijdou!“

Gavino zesmutněl a přistoupil k oknu. Mlčky hleděl ven. Mezitím začalo pršet.

Sheila se pustila do skládání nádobí. V poslední době se už víckrát stalo, že se Sabrina a Gavino chytli kvůli maličkostem. Buď se hádali nahlas, nebo vládlo uražené ticho, jako teď. Obojí bylo pro Sheilu nesnesitelné.

„Jdu si udělat úkoly,“ řekla potichu a zmizela v pokoji.

Tam sebou hodila na postel. Měla v očích slzy. Proč nefungovalo vše tak, jak si představovala? Proč teď konečně nebyli pořádná rodina?

Mohlo by to být tak krásné. Mohli by jít společně do ZOO nebo do kina. O víkendu bloumat městským parkem nebo se jít podívat na bleší trh. A vyrazit na výlet, k Severnímu nebo k Baltskému moři – na každý pád k moři.

Ale místo toho je máma každý den podrážděnější a Gavino stále více ztrápený.

Strašné! Kéž by tak dokázala znovu vrátit léto!

A teď ještě ke všemu kradla!

Sheila vstala a potichu otočila klíčem od pokoje. Potom ze svého batohu vytáhla hrací skříňku s delfíny.

Byla překrásná. S nábožnou úctou přejela prsty po obou zlatých delfínech. Přemýšlela, jestli má strojek natáhnout, aby slyšela tu nádhernou melodii. Pak objevila, že jde víko odklopit.

Uvnitř víka se objevil vyrytý nápis ve tvaru delfína. Písmena ale byla tak malinká, že si Sheila musela vzít na pomoc lupu, aby písmo dokázala rozluštit.

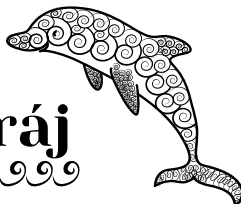
*Srdce času ve mně opatrujte,
co s ním, dobře rozvažujte!
Do budoucna či minula ho nasměrujte,
je to jen na vás, správně rozhodujte!*

Kapitola 2.

Ohrožený ráj

„Máš... s tvou matkou...“ malá zlatá chobotnice měla problém vyslovit slova zřetelně. „Ehm... mezi dalším přílivem a odlivem... ehm...“

Mariovi docházela trpělivost. Nejradši by chobotnici trochu pošouchl, aby se více snažila a dostala ze sebe rychleji to, co mu chce sdělit.

Ta zpráva byla ale příliš důležitá. Mario nesměl chobotnici poplést, jinak by mohla svůj text ještě zapomenout.

„Irden vzkazuje... že ty a tvá matka... že máte... plavat k posvátnému ostrovu. A je to... naléhavé.“

Ted' to bylo konečně venku. Zlaté chobotnici se ulevilo a mrkla na Maria svým velkým černým okem.

„Díky,“ řekl Mario. „Vyříd' prosím, Irdenovi, že s námi může počítat.“

„Spolehni se.“ Malá zlatá chobotnice se otočila a plávala trhavými pohyby pryč.

Mario se za ní díval a přemýšlel, co má ta zpráva znamenat. Co bylo tak naléhavého, že mág Irden povolal Maria a jeho matku na posvátný ostrov Talan-Tamar?

Na tomto ostrově Mario ještě nikdy nebyl, i když už několik měsíců žil ve vodním světě Talany. Mezitím skoro zapomněl, jaké to je být člověkem a chodit po dvou nohách. Od té doby, co žil v Talaně, byl delfínem, stejně jako jeho matka Alissa.

Zde žila většina obyvatel ve vodě. Ostrovů tu bylo jen několik. Svět, ve kterém byl Mario dříve doma, obývali lidé. V Talaně běh událostí určovali delfíni. Vše řídili, vzájemně se podporovali a žili v harmonii. Disponovali prastarým věděním, které jim v tom pomáhalo. Na posvátném ostrově Talan-Tamar se nacházely kouzelné a léčivé kameny strážené Irdenem.

Talana byl ráj a Mario zde každý den objevoval nové, vzrušující věci. Pod vodou se nacházely ty nejkrásnější stavby z lasturového vápence, celé podzemní město. Budovy vypadaly jako vytvořené z cukrové polevy – tak hladké byly jejich zdi a zdobení oken a bran. Tyto domy a paláce tu stály tisíce let a umělci, kteří je vybudovali, již dávno zemřeli. V korálových zahradách, kam oko dohlédlo, vládla barevná nádhera, které se stěží něco vyrovnalo.

Mario doposud poznal jen část Talany, neboť tento vodní svět byl nesmírně veliký. Po jeho dřívějším životě se mu nestýskalo, i když si na něj ještě tu a tam vzpomněl. V paměti mu zůstal především strach, který pronásledoval jeho a matku. Byli pořád na útěku a Mario žil v neustálé úzkosti, že ti druzí poznají, že jsou tuláky moře. Všude se cítil na okraji společnosti a bylo pro něj nesmírně těžké uzavřít jakékoli přátelství. Kromě Sheily, děvčete, se kterým se seznámil na Sardinii.

I ona byla tulačka moře. Poté, co zmizela Mariova matka, vydali se ji společně hledat a toto pátrání z nich udělalo opravdové přátele.

Mario stále ještě cítil obrovský vztek na Zaidona, Pána hlubin. Způsobil tulákům moře tolik zlého. I Mariova matka kvůli němu velmi trpěla, když jí Zaidon bral životní energii, aby se sám mohl stát nesmrtelným. Mario pochyboval, že se z toho Alissa kdy vyléčí. Dozvěděl se, že existuje pouze jediné místo, kde se jeho matka může opravdu uzdravit – Talana. Proto se s těžkým srdcem rozhodl, že zůstane delfínem a opustí Sheilu, i když ho jejich odloučení tolik bolelo.

Pravděpodobně se již nikdy neuvidí, neboť hranice mezi oběma světy se mezitím uzavřely. To byl také důvod, proč už se nemohl proměnit v člověka a Sheila v delfína.

Ponořen do svých myšlenek, plul Mario bílým tunelem z mušlí, aby mamince vyřídil zprávu, že mají pospíšet k ostrovu Talan-Tamar.

„Mami?“ zavolal hlasitě a napjatě poslouchal.

Nedostal však žádnou odpověď. Alissa by se vlastně měla vyskytnout někde blízko. V tuto dobu bývala většinou se svými přítelkyněmi, které tu v Talaně poznala. Plavaly rády v okolních vodách, sdělovaly si novinky a poznávaly vodní svět.

Společnost jí dělala dobře, doslova rozkvétala. Na jejích pohybech bylo znát, že je již mnohem silnější a radostnější, než ještě před pár měsíci. Tehdy se mohla stěžít pohnout a Mario se bál, že by mohla zemřít.

„Mami, kde jsi?“

Žádná odpověď. Mario si začal dělat starosti, i když tu v Talaně skoro žádné nebezpečí nehrozilo. Ale on

se tak dlouho strachoval o život své matky, že se své úzkosti nedokázal jednoduše zbavit.

Snažil se zůstat v klidu. Pak se vynořil nad hladinu, aby se nadechl. Podle zlatých sloupů, které se tu tyčily poznal, že každým okamžikem vyvrcholí příliv. Bylo na čase vydat se k Talan-Tamar, než nastane čas odlivu – v případě nouze i bez Alissy. Když jej Irden povolal, pak je to určitě důležité. Možná Alissu zastihla zpráva na opačné straně ostrova a už plavala napřed.

Když se blížil k posvátnému ostrovu, jeho srdce tlouklo jako o závod.

Kousek před ním si všiml, jak se voda zakalila. Jako by se pod hladinou táhla podvodní mlha a vytvořila kolem ostrova kruh. Mario se podivil. Zakalená voda nevěstila nic dobrého. Normálně by se dokázal orientovat, i když by nic neviděl. Jako delfín měl sonar a uměl proto svým sluchem rozpoznat překážky a bariéry. Tento smysl byl tak skvěle vyvinutý, že okolní předměty dokázal doslova „vidět“, ačkoli nepoužíval oči.

Ale zde, v zakalené vodě, sonar najednou nefungoval. Mario si připadal jako slepý. Co se tu dělo? Byl snad posvátný ostrov obklopen nějakou magickou ochrannou zdí? Všiml si, jak v něm narůstala panika, a pokoušel se proti ní bojovat. Za žádnou cenu nesměl ztratit orientaci! Kdyby nevěděl, kde je nahoře a dole, pak by mohl utonout... Náhle narazil svým čumákem na něco tvrdého. Skála. Krátká bolest projela celým jeho tělem. Pak se mu podařilo vynořit. Nad hladinou opět viděl.

Posvátný ostrov ležel přímo před ním. Talan-Tamar. Mezi skalami se tyčily zlaté sloupy. Někde za nimi musely ležet magické kamenné zahrady, o které se staral Irden. Po jeho pravé straně se rozprostírala laguna.

Mario udeřil svou ocasní ploutví a plaval k ní. Dával pozor, aby zůstal hlavou nad vodou a nedostal se opět do víru zkalené vody.

Teplota laguny byla znatelně vyšší než teplota moře. Sůl Maria štípala do kůže. Připlul až ke břehu, opatrně, aby neuvázl v písku. Dál to nešlo. Stín jednoho ze zlatých sloupů dopadal na hladinu.

Mario se ptal sám sebe, jak Irdena najde. Kde byly ony kamenné zahrady? Myslel, že se k nim bude moci dostat vodní cestou. Snad nepřišel na špatnou stranu ostrova?

Tu si náhle všiml lidské postavy, která se blížila k laguně. Mario poznal Irdena a podivil se.

Automaticky předpokládal, že Irden své povinnosti Strážce kamenů vykonává jako delfín. Copak se vstupem na Talanu navždy nezřekl své lidské podoby stejně jako Mario a jeho matka Alissa?

Irden se sklonil k Mariovi.

„Opozdil ses,“ řekl mu se shovívavým úsměvem.

„Mrzí mě to,“ odpověděl Mario. „Hledal jsem matku, ale nepodařilo se mi ji najít.“

„Nedělej si o ni starosti, už je tu.“

Mariovi spadl kámen ze srdce.

„Proč jste člověk a ne delfín?“ zeptal se Irdena. „Myslel jsem, že se v Talaně už podoba měnit nedá.“

„Dokud jsou brány Talany zavřeny, nemohou se tuláci moře proměňovat,“ odpověděl Irden. „Okolnosti si však vyžádaly ono nebezpečné spojení obou světů alespoň na krátký čas obnovit. Bude lepší, když i ty na sebe vezmeš lidskou podobu.“

„Ale já už se neumím proměnit,“ odvětil Mario. Věděl to, protože to již několikrát zkoušel. Od té doby, co byl v Talaně, už to prostě nešlo. Dříve se stačilo jen krátce soustředit, aby změnil podobu.

Irden se k němu sehnul tak nízko, až se mu tmavomodrý rukáv ponořil do vody. Jeho ruka se dotkla Mariovy pravé ploutve. Chlapec pocítil, jak jím projelo teplo a energie. Zlatý pás, který měl Irden na sobě, se třpytil na slunci a Mario si chvíli připadal jako oslepený.

„Proměň se,“ řekl Irden naléhavým hlasem. „Staň se člověkem!“

Mariovo tělo se začalo měnit. Z jeho prsních ploutví se staly paže. Ocasní ploutev se rozdělila v půli a objevily se dvě dlouhé nohy. Kosti jeho lebky také změnilly tvar a Mario cítil ve svém obličejí škubání a pnutí. V uších mu hučelo a točila se mu hlava.

Irden podal Mariovi ruku a chlapec neohrabaně vylezl na pevninu. Nohy ho nechtěly poslouchat. Byly tak těžké.

Mario si prohlédl své tělo. Jeho staré plavky mu už neseseděly. Tělo se protáhlo a zesílilo. Od té doby, co byl naposledy člověkem, vyrostl. Nyní měl již téměř čtrnáct let.

Byl překvapen délkou svých paží. Když zahýbal prsty, musel si zase nejdřív zvyknout na ten zvláštní

pocit. Písek ho hřál do chodidel. Zabořil do něj své prsty a vzpomínal na svůj dřívější život.

Irden se usmál. „Pojď, není to daleko.“

Mario se za ním vydal do kopce, až došli k úbočí, ve kterém leželo menší jezero. Mario si všiml, že se v mělké vodě třpytí různobarevné kameny. Uprostřed stoupal vzhůru syčící sloup vody, a když se vítr otočil, pár kapek dopadlo i na Maria.

„Au!“ Uskočil zpět a třel si paži. Voda páčila jako čert.

„Vidíš, co se děje,“ pronesl tiše Irden. „Horko. Talana se zahřívá. To není dobré.“

Mario se na něj tázavě zadíval.

„Dělám, co mohu,“ pokračoval Irden. „Ale pomalu už nevím, jak dál. Stojíme zde v samém srdci Talany, na jejím posvátném místě. Magické vodní kameny mají velkou moc. Donedávna dokázaly stoupající teplotu zchladit a držet v rovnováze, ale pozvolna to začíná být nad jejich sílu.“

Mariovi vyschlo v ústech. „A... a co to znamená?“

Irdenůj obličej ztvárnil. „Pokud se nám nepodaří postupující oteplování zastavit, Talana pozvolna zahyne. Ke změně dochází nenápadně, ale zkáza již započala. Lasturové paláce a korálové lesy na dně moře se začínají rozpadat, neboť se mění složení vody. Je slanější a také kyselější. A protože jsou korály a mušle domovem pro mnoho živočichů a rostlin, nebude to dlouho trvat a i ony postupně zmizí.“

Mario ustaraně zkrabatil čelo. Do této doby považoval Talanu za ráj. Byl šťastný, že po útrapách minulého

léta našel místo, kde si nemusel dělat žádné starosti. Očividně se mýlil.

„Co způsobuje, že se Talana mění?“ chtěl vědět. „Co se proti tomu dá dělat?“

„To kdybych věděl.“ pokrčil Irden rameny. „Něco Talanu vyvedlo z rovnováhy. Již dávno. Všimli jsme si toho ale teprve teď. Prohlížel jsem si záznamy a také zkoumal jednotlivé vrstvy mořského dna. Muselo se to stát asi před šesti tisíci lety...“

„Zaidon,“ řekl okamžitě Mario. „Snad s tím má co do činění on.“

Irden přikývl. „To je i moje domněnka. Před více než šesti tisíci lety opustil Zaidon Talanu. Ukradl Kámen poznání a s jeho pomocí založil říši Atlantidy.“

„Může za to snad Kámen poznání?“

„To si nemyslím. Kámen poznání je nesmírně mocný čarovný kámen, ale není pro Talanu životně důležitý. Zaidon si s sebou musel odnést ještě něco jiného – něco, bez čehož Talana nemůže existovat navždy.“

„Co by to mohlo být?“ zeptal se Mario.

„Nemám ponětí,“ řekl Irden. „Abychom se to dozvěděli, musel by se někdo vydat do Atlantidy, šest tisíc let do minulosti.“

Mario se zarazil. „To je přece nemožné.“

Irden se na něj podíval. Jeho oči měly zvláštní lesk.

„Ale ano, existuje jeden způsob, Mario.“

Chlapci se překvapením málem zastavil dech. „Chcete tvrdit,“ koktal rozrušeně, „že se dá cestovat do minulosti?“

Hlavou mu proletělo tisíc otázek. Myslel na tu spoustu věcí, které si ještě před několika měsíci vůbec nedokázal představit.

Na magii, například. A na to, že kromě světa, který zná, existuje ještě jeden – Talana, říše delfínů.

A teď ještě další možnost – cestovat zpět v čase...

„Je pouze jeden způsob, jak Talanu zachránit,“ řekl Irden. „Měl bys dost odvahy vydat se na průzkumnou cestu do Atlantidy?“

„Já?“ Mario si všiml, jak se mu zrychlil tep. Proč si Irden myslí, že by Talanu mohl zachránit právě on? Může se přece na tuto misi vypravit sám.

„Ano, ty,“ odpověděl Irden klidně. „Já to udělat nemohu, byť bych chtěl sebevíc.“

„Proč?“

„Víš, že se Atlantida potopila?“

„Ano.“ Mario přikývl.

„Byl jsem u toho – tenkrát,“ řekl mág tichým hlasem.

Nyní se Mario rozpomněl na to, co jemu a Sheile Irden před nějakým časem vyprávěl. Zaidon vládl Atlantidě. Magie Kamene poznání však způsobila, že se postupně stával lačnějším po bohatství a moci. Obyvatelstvo této říše muselo kvůli jeho zvržení velmi trpět. Okolnosti byly nakonec tak zlé, že se Irden rozhodl zasáhnout. Opustil Talanu, aby mohl Zaidona porazit. Došlo k obrovskému boji mezi oběma mágy, při kterém se Kámen poznání rozbil. Následkem toho zanikla Atlantida.

„Nemohu se vydat zpátky do Atlantidy,“ řekl Irden. „Nemohu riskovat, že bych potkal sám sebe.“

Mariovi bzučelo v hlavě. „Ach ano,“ mumlal. Pokoušel si představit tuto situaci. Co by se stalo, kdyby se Irden číslo jedna setkal s Irdenem číslo dvě? Došlo by k vzájemnému vymazání jako v případě materie a antimaterie? Možná by to fungovalo jako povídání si svým obrazem v zrcadle. Na každý pád by takové setkání mohlo nebezpečně změnit historii.

„To se v žádném případě nesmí stát,“ vysvětlil Irden. „Ty jsi však nikdy v Atlantidě nebyl. Tudiž se tam můžeš vydat bez tohoto nebezpečí a trochu se porozhlédnout. Třeba se ti podaří vysledovat nějakou stopu toho, co tenkrát Zaidon z Talany odcizil.“

„To... to mám cestovat úplně sám?“ zeptal se Mario. Odvaha mu sice nechyběla, ale představa, že se na tak dlouhou cestu do minulosti vydá zcela sám, mu naháněla strach. „Nemohu si vzít nikoho s sebou?“

„Samozřejmě tě bude někdo doprovázet,“ uklidnil ho Irden. „Já to bohužel nemohu být, ačkoli bych velmi rád.“

Teprve teď si Mario všiml ženské postavy, která seděla na skále na druhé straně jezera. Nejspíš tam čekala celou tu dobu. Nyní vstala a kráčela po břehu podél jezera. Mario poznal svou matku a usmál se. Alissa se změnila. Když ji Mario viděl v lidské podobě naposledy, byla to prastará, bělovlasá žena, která se dokázala pohybovat jen s velkou námahou a kulháním. Teď působila dokonce ještě mladším dojmem, než před oním dobrodružným létem. Usmála se na svého syna. Mario se k ní rozeběhl, a když se objali, cítil se nepopsatelně šťastný. Talana dokázala zázrak.

„Ty jsi ale vyrostl, Mario,“ řekla Alissa, když syna pustila. „Vím, že to je věta, kterou děti slyší často, ale je to pravda! Jsi teď větší než já.“

Mario se rozzářenýma očima díval na maminku. Byl radostí bez sebe, jak dobře vypadala.

Alissa se krátce podívala na Irdena a pak se zase obrátila na svého syna. „Slyšel jsi, že je Talana v nebezpečí?“

Mario přikývl. „Irden mi to právě řekl.“

„Tak překrásný svět,“ pronesla Alissa tiše. „Ještě nikdy jsem se necítila tak šťastná jako zde. Talana nesmí zaniknout! My oba uděláme vše pro to, abychom tento ráj zachránili.“

Irden si odkašlal. Mario si všiml nejistoty v jeho očích.

„Mario nemůže jít sám, to je jasné,“ řekl Irden. „Ale jestli jsi ty, Alisso, ta pravá průvodkyně, to s jistotou nemohu říct. Ta cesta je nebezpečná...“

„Nebojím se,“ odpověděla ihned Alissa a rozhodně odhodila vlasy dozadu.

Mario se tiše zasmál. Taková byla jeho matka dříve – odvážná a energická, než z ní strach ze Zaidona udělal uzlíček nervů.

„Ta cesta by právě pro tebe mohla být obzvláště nebezpečná,“ varoval ji Irden. „Vzpomeň si. Než jsi přišla sem do Talany, byla jsi blízko smrti. Zaidon ti ukradl mnoho let života. V tvém světě bys brzy zemřela, ale zde, v Talaně, jsi se uzdravila.“

„Jsem zdravá a silná, že bych mohla vytrhávat stromy,“ utvrdila ho Alissa. „Nenechám svého syna cestovat samotného. Kvůli mně už podstoupil dost nebezpečí.“

„Mami,“ řekl Mario váhavě. „Myslím, že Irden chce říci něco jiného.“

„Ano.“ Irden upřel svůj pohled na Alisso. „Nepochybuji o tvé odvaze, Alisso. Když ale projdeš Branou světa a vrátíš se znovu do tohoto svého, mohlo by se stát, že tvé zdraví zmizí. A pak, Alisso, zemřeš. Je to magická síla Talany, která tě drží při životě.“

„Tomu nevěřím,“ namítla Alissa. „Mně se přeci daří dobře. To říkáte jen proto, abyste mě ušetřil. Půjdu s Mariem...“

„Málem jsi zemřela, mami,“ zašeptal Mario. Tato vzpomínka se hluboko vryla do jeho paměti. „Irden má pravdu. Po pár minutách bys zemřela.“ Kousl se do rtů, které se najednou rozechvěly. „To nechci, mami. Pak by bylo všechno nadarmo.“

Alissa vzala svého syna do náručí a silně ho k sobě přitiskla. Pak ho pustila.

„Tak dobře,“ uznala nakonec. „Zůstanu zde. Ale trvám na tom, aby sis do Atlantidy vzal někoho s sebou.“

Mario si ihned vzpomněl na Sheilu. S ní zažil ta nejnebezpečnější dobrodružství. Byla společníkem, se kterým se mohl vydat kamkoliv. Ale Sheila se rozhodla, že chce žít ve světě lidí. Pravděpodobně teď byla zase v Hamburku. Jak by jí poslal zprávu? Neznal ani adresu, ani telefonní číslo.

„Na koho myslíš?“ zeptal se Irden.

„Na Sheilu,“ odpověděl tiše Mario.

„Tak proč se jí nezeptáš?“ chtěl vědět Irden.

Mario se na něj udiveně podíval. „Jak to mám udělat? Žije přece u lidí, někde v Hamburku.“

Irden se tajemně zasmál. „Zapomněl jsi, že jsme v Talaně?“

„Ne, to samozřejmě vím,“ podotkl Mario. „Právě proto je to přece tak těžké, protože...“

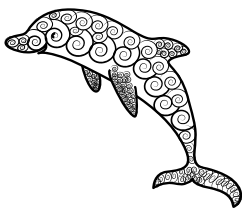
„Talana je svět plný kouzel a magie,“ přerušil ho Irden. „Pomůžu ti navázat kontakt se Sheilou.“

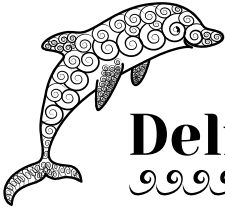
„Jak to uděláte?“ chtěl vědět Mario. Vůbec si to nedokázal představit.

„Pošleš jí sen,“ řekl Irden. Ukázal na jezero. „Vidíš ty magické kameny? Některé z nich umí uzdravit. Jiné ti pomohou změnit podobu nebo prodloužit život. A některé kameny umí ještě mnohem více. Víš přeci, že Kámen poznání, díky kterému se Zaidon dostal k moci, pochází původně z Talany, stejně jako sám Zaidon.“

Mario přikývl. Hleděl na kameny ve vodě. „A který kámen mi pomůže poslat Sheile sen?“

„Kameny snů jsou vždy fialové...“

Kapitola 3.

Delfínovo poselství

Pršelo, když tu do obchodu se starožitnostmi vstoupil muž v šedém plášti. Složil deštník a odložil jej do litinového stojanu. Podlahu z linolea skropilo několik kapek.

Majitel obchodu, který právě luštil křížovku, zvedl oči. „Dobrý den.“ S povzdechem se zvedl ze starého proutěného křesla. „Co pro vás mohu udělat?“

„Nedávno jsem vám volal.“ Cizinec se neklidně rozhlédl. „Přicházím kvůli té hrací skříňce.“

„To je mi velmi líto, ale jdete pozdě.“

„Ale vy jste mi slíbil, že mi ji odložíte.“

„To jsem také chtěl,“ řekl obchodník. „Ale než jsem to mohl udělat, někdo mi ji ukradl.“

„Ukradl? Kdo?“

Majitel obchodu pokrčil rameny. „Kdybych to věděl, měl bych ji už dávno zpátky. Byla to mladá dívka. Myslím, že bych ji poznal.“

„Jak vypadá?“

„Přibližně takto vysoká.“ Prodavač ukázal její výšku. „Štíhlá. Tmavé vlasy. Je jí asi tak třináct. Působí nenápadně. V ten den měla na sobě červenou větrovku.“

„Podal jste na ni trestní oznámení?“

„Ne.“ Obchodník zakroutil hlavou. „Doufám, že skříňku vrátí dobrovolně. Vypadala, že je do ní celá zblázněná. Ti delfíni jí očividně učarovali.“

Cizinec rozčileně udeřil do pultu. „Ale já tu hrací skříňku musím mít!“

„Mám ještě další hrací skříňky,“ řekl obchodník přátelsky. „Podívejte se ve výloze. Ta s tou malou tanečnicí...“

„Vůbec ničemu nerozumíte! Nejde mi jen tak o nějakou hrací skříňku,“ soptil cizí muž. V jeho očích se blýskalo. „Musím mít tuto. MUSÍM!“

„Je mi to opravdu velmi líto, pane.“ Obchodník sebou trhl, když cizinec opustil krám a práskl za sebou dveřmi.

Na svůj deštník úplně zapomněl.

Už několik dní se Sheila cítila pronásledována. Někdy jí přišlo, jako by za ní někdo šel, a jakmile se otočila, rychle zapadl do nějaké postranní uličky nebo domovního vchodu. Namlouvala si, že zahlédla stín nebo rukáv kabátu, ale nikdy si nebyla zcela jistá.

Trápilo ji špatné svědomí. Ještě pořád nedokázala pochopit, že skříňku s delfíny opravdu ukradla. Byl už jí někdo na stopě?

Když na cestě do školy potkala dva policisty, tlouklo její srdce až v krku. Muži zákona však prošli kolem a vůbec si jí nevšíмали. Ten vyšší něco mluvil do vysílačky.

Krádež pronásledovala Sheilu i v noci. Tisíckrát se jí zdálo o tom, že ji někdo popadl za límec, právě když si chtěla hrací skříňku zasunout pod bundu.

„TA SKŘÍŇKA PATŘÍ MNĚ!“

Ve snu nikdy neviděla tvář útočníka, pouze slyšela jeho skřípavý hlas, zatímco se jeho prsty sáply po jejím krku. Jen jedenkrát se jí podařilo jeho ruku odtrhnout. Viděla jeho prsty. Byly dlouhé a štíhlé, malíčky mírně zakřivené...

Z takovýchto snů se probouzela zalitá potem.

Skoro každé odpoledne byla rozhodnutá, že hrací skříňku odnese zpět do obchodu. Ale vždy, když ji vytáhla z úkrytu, ucítila opět ono kouzlo, které z ní vycházelo. A hluboko uvnitř pak Sheila věděla, že tato hrací skříňka je určena jí a nikomu jinému.

*Srdce času ve mně opatrujte,
co s ním, dobře rozvažujte!*

*Do budoucna či minula ho nasměřujte,
je to jen na vás, správně rozhodujte!*

Sheila si už hodiny lámala nad tím veršem hlavu, aniž by porozuměla jeho významu. Skříňku pak pokaždé znovu uložila do jejího úkrytu – do krabice od bot, kde se nacházely čistě delfíní záležitosti, a zasunula ji úplně dozadu za skříň. Tam se snad maminka nepodívá.

Mezitím od krádeže uběhlo asi čtrnáct dní. Sheila se opírala o okno, dívala se ven do noci poseté hvězdami a vzpomínala na to, co zažila v létě.

Na báječnou polární záři, kterou viděli s Mariem. Kde teď asi je?

Když ji začaly zábst nohy, vklouzla zpátky do postele. Závěsy nechala roztažené, aby mohla pozorovat žlutý měsíc, který plul tajemně nad střechami. Do pokoje vpadl jasný pruh světla. Zatímco Sheila přemýšlela, jestli třeba i Mario právě pozoruje měsíc, byla přemožena únavou a usnula.

Ve snu se svým otcem Gavinem navštívila delfinárium. Seděli na tribuně a dívali se, jak delfíni provádí různé mistrovské kousky. Pak bylo představení u konce a cvičitel začal krmit zvířata rybami. Diváci mohli přistoupit k okraji bazénu. Ti šťastlivci, kteří stáli v první řadě, si dokonce delfíny pohládili.

Sheilu dav postrčil dopředu a ona se tváří tvář setkala s velkým delfínem. Sklonila se, vystrčila ruku a dotkla se jemně jeho spodní čelisti. Jakmile ucítila mírný protitlak, hned věděla, že ten delfín je Mario.

Podíval se na ni a pak začal mluvit.

„Potřebuji tvoji pomoc, Sheilo!“ řekl. „Prosím, přijď na pláž, kde jsi mi zachránila život. Tam se setkáme. Pospěš si, je to naléhavé!“

Sheila se překvapeně zeptala: „Co děláš zde, v bazénu?“ chtěla vědět. „Kdo tě chytil? A proč se mám vydat na Sardinii?“

Delfín však už byl k dívce obrácen zády a plaval za svými společníky.

Když se Sheila napřímila, všimla si, že se mezitím delfinárium zcela vyprázdnilo. Diváci už odešli. Vedle ní stál pouze její otec.

„Gavino,“ řekla a prosebně se na něj zadívala. „Musím na Sardinii.“

Gavino položil paži kolem jejich ramen. „Tak poletme spolu, Sheilo.“

„Musím na Sardinii,“ mumlala Sheila ze spaní.

Polekala se a prudce se posadila na posteli. Ještě stále jí v uších zněl Mariův hlas. Tak zřetelně, jako by právě stál vedle ní.

Byl to všechno skutečně jen sen?

Potřebuji tvoji pomoc...

Stáhl se jí žaludek. V tom momentu si byla zcela jistá, že k ní skutečně mluvil Mario. Kdyby to někomu vyprávěla, považoval by ji za blázna. Ale minulé léto se stalo mnoho neuvěřitelného. Sheila proto zcela věřila tomu, že Mario našel způsob, jak jí předat toto poselství.

Odhodila deku a přehodila nohy přes okraj postele. Nejraději by se hned rozběhla do ložnice, vzbudila rodiče a prosila Gavina, aby s ní letěl na Sardinii. Už byla u dveří pokoje, ruku měla na klice, ale pak se zarazila.

Bude jí maminka věřit?

Pro Sabrinu bylo těžké smířit se s tím, že Gavino, stejně jako i Sheila, jsou tuláky moře. Když Sheila v létě zmizela, maminka ji týdny hledala. Teď si nepřála nic jiného, než na tuto strašnou dobu a na všechno, co s tím souviselo, zapomenout.

Pospěš si, je to naléhavé!

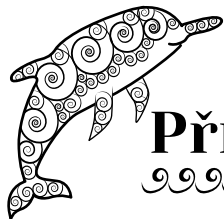
Třeba se Sheile podaří přesvědčit alespoň Gavina. Nutně musí najít způsob, jak se dostat na Sardinii.

A pokud by Gavino neletěl s ní, vydala by se v nejhorším případě na cestu sama.

„Zítřka se ho zeptám,“ zašeptala Sheila. Budit rodiče v tuto dobu by bylo k ničemu.

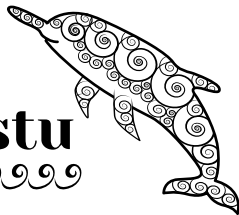
Utvrzena ve svém rozhodnutí se vrátila do postele.

Kapitola 4.

Přípravy na cestu

„A co je to za rodinné záležitosti?“ zeptala se Sabrina se zdviženým obočím.

„Mému starému otci se nedaří dobře,“ odpověděl Gavino. „Telefonoval jsem s bratrancem Felipem a ten říkal, že by bylo lepší, kdybych přijel.“ Podíval se na Sheilu a ta si všimla sotva postižitelného zablýsknutí v jeho očích.

Sabrina si sedla na pohovku a popotahovala za ubrus, který ležel na stole. „Vrátíš se, Gavino?“

„Samozřejmě že se vrátím, co si to jen myslíš?“ odpověděl jí.

„Pochopila bych, kdybys chtěl zůstat na Sardinii,“ řekla Sabrina, aniž by se na něj podívala. „Tam jsi vyrůstal. Víím, že se tu necítíš doma. Myslela jsem si, že budu schopna pro nás všechny zajistit příjemný domov, ale to se mi nepodařilo.“ Její hlas zněl tlumeně. „Přitom jsem si vše představovala tak krásné. Byla jsem tak šťastná, když jsem tě po všech těch letech zase viděla.“ Kousla se do rtu. „Vše jsem zpackala.“

„To není tvoje chyba,“ chtěl ji utěšit Gavino. Jeho pohled spočinul laskavě na Sabrině. „Byli jsme tenkrát mladí a velmi zamilovaní. Mezitím uplynulo spoustu času. Žila jsi třináct let beze mne, zatímco jsem já, proměněn v kámen, ležel na dně moře. Možná jsme jen očekávali příliš.“

„Chceš, abychom se zase rozešli?“ zeptala se Sabrina.
„Myslíš, že to pro nás bude lepší?“

Gavino zakroutil hlavou. „Ne. Chci se jen na pár dní podívat do mé vlasti. Jen bych zase rád viděl moji rodinu, obzvláště otce. Možná je to poslední příležitost. Třeba jednou či dvakrát vyjedu na moře rybařit jako dříve. Rozumíš mi?“

Sabrina chvíli váhala, pak němě přikývla.

„A rád bych s sebou vzal Sheilu, aby poznala své kořeny. Aby se dozvěděla, jak vypadá život mé rodiny.“
Gavino se podíval na svou dceru.

Po těle se jí rozlilo teplo. Rozuměl jí. V tomto okamžiku si nepřála nic toužebněji, než aby bylo zase všechno v pořádku a byli spolu všichni šťastní.

„Důvěřuj mi,“ řekl Gavino Sabrině. „Chtěl bych naši dceři ukázat Sardinii a slibuji ti, že se k tobě vrátím.“

Sabrina se usmála. V jejích očích se zatřpytily slzy.
„Však já ti rozumím.“ Polkla. „I když to pro mě bude velmi těžké být nějakou dobu bez vás.“

Sheila by ze sebe nejraději vyrazila radostný výkřik. Vyšlo to! Maminka souhlasila, že pocestuje s Gavinem na Sardinii.

„Teď jen musím vymyslet, co řeknu Sheilině učitelce, aby ji uvolnila ze školy,“ pronesla Sabrina.

„Bydlí v Eidelstedterské ulici. Ve čtvrtém patře. Je to dům s patnácti byty.“

„Dá se tam vylézt zvenku po fasádě?“

„To by bylo těžké, pokud si sousedé nemají ničeho všimnout. Nejlepší by bylo, kdyby ses vydával za kurýra, který má dodat nějaký balíček. Třeba budeš mít štěstí a v bytě právě nikdo nebude. Několik týdnů tam ale s nimi bydlí nějaký mladý chlapík. Má to být přítel matky. Vypadá to, že je nezaměstnaný a pravděpodobně sedí celý den doma.“

„Tak mu jednu přišiju.“

„Myslíš, že se celá ta námaha vyplatí? Kvůli jedné hrací skříňce?“

„To není nějaká obyčejná hrací skříňka. Má neuvěřitelnou cenu. Ti delfíni jsou ze zlata, které pochází z Atlantidy. Kromě toho má mít ta skříňka magickou moc. Nutně ji potřebuji, abych splnil Zaidonův příkaz.“

„To zní, jako by se kvůli ní vyplatil i mord.“

„Doufám, že nebude muset dojít k nejhoršímu. Ale v krajním případě...“

Už několik dní nebylo něco v pořádku s telefonem. Někdy, když Sheila hovořila se svou kamarádkou Michelle, v něm praskalo. Čas od času to také šumělo ve vedení.

„Hele, to nás někdo odposlouchává?“ zeptala se jednou v žertu Michelle. „No, nejspíš už je váš telefon trochu starý.“

„Maminka už dala vědět jednomu opraváři,“ odpověděla Sheila. „Ten ale může přijít až přes příští týden. To už budu na Sardinii.“

„Ty se máš.“ Michelle si povzdechla. „Taky bych si přála mít prázdniny. Z té písemky z matematiky mám úplnou hrůzu. A ty ji nemusíš psát.“

„Zato si budu muset dopsat spoustu věcí potom, to určitě nebude jednodušší,“ řekla Sheila. Ale tím si zatím nelámala hlavu. Mnohem více ji zajímalo, jestli se opravdu setká s Mariem. Nedokázala myslet téměř na nic jiného.

Někdy měla pokušení říct Michelle o všem, co zažila minulé letní prázdniny. Ale její kamarádka neuměla držet jazyk za zuby. Sheila dobře věděla, že by si Michelle své tajemství nenechala sama pro sebe. A Sheila by pak byla na posměch celé třídy.

Sabrina mezitím mluvila s třídní učitelkou. Od ní se dozvěděla, že Sheila v poslední době působí nesoustředěně a že se také zhoršila skoro ve všech předmětech. Tyto problémy prý nejspíš souvisí s novou rodinnou situací. Proto se jí zdálo dobré, že Sheila na pár dní doprovodí svého otce na Sardinii. Jen si po návratu bude muset dohnat zameškanou látku.

Sheila byla šťastná! Letenky už byly zamluvené a ležely na komodě v chodbě. Čím více se cesta blížila, tím natěšenější Sheila byla.

Když si balila kufr, dala na svou intuici a vytáhla hrací skříňku ze skříně. Zabalila ji do trička a schovala ji na samé dno kufru. Vzít ji s sebou se jí zdálo stejně tak nutné, jako sama cesta na Sardinii.

Jako by její chování vedla nějaká cizí moc – stejně jako v okamžiku, kdy ukradla hrací skříňku. Netušila,

proč to dělá, věděla jen, že to bezpodmínečně udělat *musí*...

„Zamluvili si let na Sardinii – pro dvě osoby. Letadlo letí v pátek ve čtrnáct hodin.“

„Do háje, tak to musím změnit plán. Můžeš mi obstarat lístek?“

„Pokud ještě budou v letadle volná místa.“

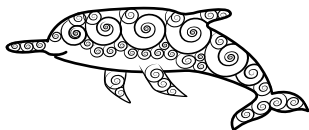
„Prosím tě, máš přece známosti.“

„Uvidím, co se s tím dá dělat. Ale proč chceš letět na Sardinii? Kdo ti řekl, že si tu hrací skříňku vezme s sebou na cestu?“

„Můj instinkt. Zdá se mi, že ta malá je velmi citlivá na magii.“

„Tak to budeš mít těžké.“

„Žádný strach, však já se jí zbavím. Konec konců musím splnit Zaidonův příkaz.“

Kapitola 5.

Čekání na Maria

~~~~~

Na pláži bylo chladno. Sheila se více zanořila do větrovky a pozorovala moře, které před ní leželo pochmurné a šedé.

Jestlipak dnes Mario připluje? Už tři dny na něj marně čekala.

Jemně mrholilo a vál studený vítr. Sheila si z obličeje setřela kapky. Nálada poklesla a ona byla čím dál smutnější. Co když se zmýlila a žádná zpráva od Maria nepřišla. Třeba si to celé pouze namlouvala.

Polkla.

Byla to ta samá zátoka, ve které v létě Maria vytáhla z vody. Tenkrát měla voda tyrkysovou barvu. Slunce na vlny házelo třpytivé odlesky. Moře se blýskalo, jako by bylo poseto diamanty.

Zato teď slunce nesvítilo. Nebe bylo zahaleno v šedi. Vlny se s tupým duněním valily na pláž. Sheila zanořila prsty u nohou do studeného písku. Mrzla.

Dnes byla na pláži sama. Předchozí dny ji doprovázel Gavino, který čekal spolu s ní. Krátili si čas hraním karet a Gavino jí vyprávěl spoustu příběhů. O svém dětství, rodině a jak se dozvěděl, že je tulákem moře.

Mezitím se Sheila s jeho rodinou také seznámila.

Felipe, jeho bratranec, je vyzvedl z letiště a dovezl je na malé místo, kde žil se svou ženou Julií a Gavinovým otcem Lorenzem. Sheila si opět vybavila známou

krajinu. Dva kilometry odtud se nachází hotelový komplex, ve kterém trávila v létě se svou matkou dovolenou.

Felipe nelhal. Lorenzo byl opravdu velmi nemocný. Měl zápal plic a ležel v posteli. Když ho Sheila poprvé viděla, právě spal a ona si mohla starého, vyčerpaného muže prohlédnout. Tak to je její dědeček!

Gavino opatrně pohladil čelo svého otce a Lorenzo otevřel oči. Byly žluté jako jantar. Poznal svého syna a usmál se na něj.

„Gavino! Už jsem nepočítal s tím, že tě ještě uvidím. Nejdřív zmizíš na třináct let, pak se z ničeho nic zase objevíš a vypadáš stále stejně.“ Rozkašlal se, protože ho mluvení stálo mnoho sil.

„Nepřepínej se, tati,“ řekl láskyplně Gavino a popostrčil Sheilu dopředu. „Podívej, tohle je tvá vnučka. Už jsem ti přece o Sheile vyprávěl.“

Jantarové oči pohladily Sheilu a starý muž přátelsky přikývl. Chtěl uchopit její ruku. Byl však tak vyčerpaný, že poté oči opět zavřel a už nic neříkal. Felipe naznačil Gavinovi a Sheile, že mají odejít z pokoje...

Dnešního rána se Gavino Sheily zeptal, jestli chce jet s nimi. On a Felipe se chystali vyjet na rybářském člunu.

„A co když se právě dnes objeví Mario?“ odpověděla Sheila.

„Třeba ho potkáme cestou,“ mínil Gavino.

„Ale on říkal, že na něj mám čekat na pláži.“

Sheila bojovala sama se sebou. Ráda by s nimi vyrazila na člunu, věděla však zcela jistě, že by z výletu stejně nic neměla.

„Vadilo by ti, když bych tě dnes na pláži nechal samotnou?“ zeptal se Gavino. „Slíbil jsem Felipovi, že s ním pojedu rybařit. Jestli se budeš nudit nebo dostaneš hlad, zajdi za Julií a Lorenzem.“

„Jasně,“ přikývla Sheila.

A teď už tři hodiny seděla tady na pláži a bylo to úplně stejné jako předchozí dny. Nic se nestalo. Pláž zůstala prázdná.

Tu a tam se brouzdalo pár lidí – turistů, kteří využívali posezónní klid. Na koupání v moři však bylo příliš chladno.

Sheila ze své tašky vylovila knihu, nicméně na její děj se nedokázala soustředit. Nakonec ji odložila a vytáhla hrací skříňku. Chvíli si ji prohlížela a pak ji natáhla. Když se rozezněla melodie a delfíni se začali točit, mračná obloha se roztrhla a jeden sluneční paprsek skříňku zlatě ozářil.

Sheila zvedla hlavu a podívala se na moře. Bylo to znamení?

I Ricardo si toho záblesku všiml. Sejmul dalekohled z očí. Na jeho obličej se rozzářil spokojený úsměv.

Ta malá hrací skříňku opravdu vzala s sebou na pláž a právě dnes přišla sama.

Jaké štěstí – jak pro Ricarda, tak i pro tu holku! Vydá se za ní a skříňku jí sebere. Jak je to jednoduché. Nebude muset prolévat krev ani se vloupávat do bytu. Bylo sice nákladné sledovat tu malou až sem na Sardinii, ale vyplatilo se to. Zločin by způsobil nežádoucí rozruch a ten by byl to poslední, co by Ricardo potřeboval.

Zaidon všem svým pomocníkům ostře nakázal, aby postupovali tak tajně a diskrétně, jak to jen bude možné. Jen díky tomu zůstal okruh jeho špehů a špiónů tak dlouho neprozrazen.

Ricardo si zasunul dalekohled do batohu a vydal se na sestup. Na tomto místě se skála prudce svažovala, ale on byl dobrý a jistý lezec. Chomáče trávy a malé keříky mu poskytovaly dostatečnou oporu. Opatrně kladl jednu nohu pod druhou. Když scházel pozpátku, ozval se jeho žaludek. Od chvíle, co si vzal ten čarodějný prostředek, to v jeho břicho škručelo. Žádný div. Receptura onoho nápoje byla nanejvýš neobvyklá a komplikovaná. Ricardo se musel podívat na lístek od Zaidona, aby si vzpomněl na všechny přísady. Na každý pád tam přišly žraločí ploutve, stejně jako ginkgo listy a kostní moučka z vorvaně, kousky zázvoru...

Zbytek už Ricardo nedal dohromady. Vzniklý lektvar byl hořký jako pelyněk a on měl pocit, že se z něj okamžitě pozvrací. Neotráví se jím? Ale podle Zaidonových pokynů se člověk díky tomuto lektvaru mohl proměnit v delfína, když už to běžným způsobem nebylo možné.

Ricardo byl jedním z tuláků moře a už mnoho let byl v Zaidonových službách. Od letošního léta se však v delfína již proměňovat nemohl – a jeho kolegové říkali to samé. Vypadalo to, že ze dne na den tuto schopnost všichni ztratili. Pravděpodobně to nějak souviselo se Zaidonovou smrtí.

Ještě stále se o tom, co se stalo, šířily pouze báchoroky. Zaidon, velký kníže a mág, přežil před více

než šesti tisíci lety zánik Atlantidy. Po staletí přebýval v černé velrybě, která byla něco mezi ponorkou a živou bytostí. Za svůj dlouhý život vděčil magickým silám a dalším tulákům moře, od kterých si „půjčoval“ čas života. Jeho plánem bylo znovu vybudovat Atlantidu v celé její kráse a nádheře. Lidé jako Ricardo, kteří Zaidonovi sloužili s velkou oddaností, měli být potom za své zásluhy štědře odměněni.

Tuto čerou velrybu nicméně před několika týdny našly u jednoho ostrova. Nejdříve to jen vypadalo, že nějaká velryba uvízla na pláži, jak se již tu a tam přihodilo. Ale pak byla v jejích útrobách objevena technická zařízení a zvláštní přístroje, což vzbudilo obrovskou pozornost médií.

Noviny psaly o *týrání zvířat* a *dílu šilence*. Početní zvědavci a čumilové, kteří se shromáždili na místě činu, se kvůli zápachu rozkládajícího se masa brzy zase rozutekli.

Ricardo samozřejmě ihned věděl, co se ve skutečnosti našlo. Několik Zaidonových špionů se okamžitě vydalo na průzkum. Potápěli se v blízkém okolním moři, aby zjistili, co se se Zaidonem stalo. Protože se už nemohli proměnit v delfíny, museli použít normální potápěčské vybavení. Ale i když dno moře v blízkosti uvízlé velryby důkladně prozkoumali, nenašli po Zaidonovi jedinou stopu. Ani tu nejmenší.

Usoudili tedy, že starý kníže musí být mrtvý. Beze svých komplikovaných přístrojů by totiž přežít nemohl.

Ale i na tuto situaci byl Zaidon připraven a zanechal pro ni příkazy. Jeden z jeho pokynů zněl: najít zlatou hrací skříňku. Ta totiž byla nezbytně důležitá k tomu, aby se mu mohl vrátit život.

Ricardo přimhouřil oči a zadíval se na děvče na pláži, které otáčelo v rukách hrací skříňku. Co ta malá věděla? Nejspíš nemá ani ponětí, jaké tajemství a moc tato skříňka skrývá a nejspíš ji považuje pouze za pěknou hračku.

V tom okamžiku dívka na pláži vstala a dívala se jako očarovaná na moře.

Někde v dáli z vody vyskočil delfín.

„Mario!“ Sheilino srdce bilo až v krku. Samým rozrušením málem upustila hrací skříňku. Pravou rukou si zastínila oči, aby lépe viděla. Blíží se ten delfín, nebo vzdaluje? Je to skutečně Mario, nebo nějaký divoký delfín?

Uběhlo několik napínavých minut. Delfín se ponořil. Sheila měla strach, aby neodplaval pryč. Ale pak ho zase uviděla a tentokrát byl mnohem blíže než předtím. Okamžitě na něj začala radostně mávat pravou rukou.

„Tady jsem, Mario! Tady!“

Delfín vyskočil vysoko z vody. Pak druhý skok. A ještě jeden. Přitom se jednou celý zatočil.

Sheila zatajila dech. Takto spolu také někdy skákali, když byli jako delfíni na cestách.

Najednou však delfín zmizel.

Sheila čekala.

Koutkem oka zahlédla muže, který slézal ze svahu. Napadlo ji, proč se asi vydal tak nepohodlnou a nebezpečnou cestou? Pak se opět zadívala na moře.

Ve vlnách se objevil plavec. Zvedl paži a mával na ni.

„Mario,“ zašeptala Sheila a radostí jí vytryskly z očí slzy.

„Co to má znamenat?“ Ricardo se zarazil a sledoval, jak nějaký štíhlý chlapec v plavkách vylézá z vody a míří si to k té holce.

Oba se objali, jako by se už věky neviděli. Potom chlapec dívce pověsil kolem krku náhrdelník. Sám měl také jeden.

Dívka chlapci ukázala hrací skříňku. Ten pokrčil rameny, očividně bezradný. Teď si dívka sundala náhrdelník a zavěsila na něj hrací skříňku. Pak si vysvlékla větrovku a nechala ji spadnout do písku. Pod ní měla na sobě modré bikiny.

Obě děti se chytily za ruce a pádily k moři.

Co měly za lubem?

Snad nechtějí... ?

Ricardo ztuhl. Najednou měl velmi naspěch. Poslední kousek k pláži sklouzl po zadku. Bodaly ho kameny a větve, on však nic z toho nevnímal.

Když se dostal dolů, viděl už jen dva delfíny plavat daleko na širém moři.

„Zatraceně!“ Ricardo zvedl pěst a zaburácel své zklamání po vodě. „Nemůžete přece jen tak zmizet! Počkejte!“

Ale vítr mu jeho slova odvál ze rtů.

Kapitola 6.

Brána světa

Sheila byla štěstím bez sebe. Mario se skutečně vrátil a teď, v podobě delfína, plaval vedle ní. Bylo úžasné, že se opět mohli proměňovat. Sheila se radovala ze síly svého delfíniho těla. Stále znovu byla fascinována tím, jak dokáže svůj okolní svět vnímat pomocí sonaru.

Poté, co odeznělo první radostné opojení z opětovného shledání, měla Sheila tisíc otázek.

„Jak ses sem dostal, Mario? Copak není Brána světa navždy zavřená? Jak to, že se zase dokážu proměnit v delfína – a ty v člověka? Myslela jsem, že jsme tuto svoji schopnost ztratili... A jak se daří tvé matce? Proč potřebuješ mou pomoc?“

Vychrlila ze sebe, co jí přišlo na mysl, a nenechala Mariovi sebemenší prostor, aby mohl odpovědět.

Tiše se zasmál. „Žádný strach, cestou ti vše povím. Jsem šťastný, že se můj vzkaz k tobě skutečně dostal a že jsi jej vzala vážně. Jinak bych snad musel cestovat do Atlantidy sám.“

„Do Atlantidy?“ opakovala Sheila. „Ale Atlantida už přece dávno neexistuje. Nanejvýš zbylo pár trosk na dně moře.“

Mario jí prozradil, co se dozvěděl od Irdena: to, že se Talana nachází v přímém ohrožení, musí nějak souviset s Atlantidou.